

‘Ο Βισμάρκ κι’ ο Φασουλής
μετά πάθους και χολής.

Φ.—Κι’ εγώ, βρέ Μάιν Χέρρ Βισμάρκ, είμι έκ τών ‘Ελλήνων, και μή ‘ρωτᾶς πῶς ἔφθασα ἐδῶ ‘στον Βερολίνον.
‘Εγὼ φυτρώνω, Μάιν Χέρρ, ἐκεῖ ποῦ δὲν με σπέρνουν, ἐγὼ με ἔλους δέρνομαι κι’ ἀπὸ παντοῦ με δέρνουν, ἐγὼ πετῶ εἰς πᾶσαν γῆν ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων, ἐγὼ εἰμ’ ἓνα φάντασμα, τελώνιον και δαίμων, ἓνας περιπλανώμενος τοῦ κόσμου μπεχλιβάνης, ἔπου και σὺ, παρὸν ντονέρ, ‘στη γινῶσι δὲν με φθάνεις.
‘Οπου κι’ ἀν θέλης ‘βρίσκομαι, ἔπου κι’ ἀνθέλης τρέχω, ποτὲ μαράζι ‘στην καρδιὰ γιὰ τίποτα δὲν ἔχω, σιχαίνομαι τοὺς πρίγκηπας και τοὺς καγκελαρίους, δὲν χαιρετῶ τοὺς βασιλεῖς και τοὺς λοιποὺς κυρίους, ποδοπατῶ και τοὺς μικροὺς καθὼς και τοὺς μεγάλους, κλωτῶ τὸν Σοπεγγάουερ, τὸν ‘Εγκελον και ἄλλους, ξερνῶ διὰ τοὺς προὔχοντας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ξυλλίζω και τοὺς ἀμαθεῖς και τοὺς γραμματισμένους, διότι και οἱ μὲν κι’ οἱ δὲ διὰ ποικίλων νόμων ἀκάνθας σπεύρουν πάντοτε εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον, και δι’ αὐτοὺς τὰ πάνθεινα ὁ κόσμος ὑποφέρει και κάθε τύραννος θρασὺς δοξάζεται και χαιρεῖ, και βλέπομεν θεάματα καταστροφῶν και τρώμων κι’ ἀποκλεισμοὺς Αὐστριακῶν και ἄλλων περιδρόμων,

και σφάζονται οἱ ἀνθρωποι ‘στὸν πόλεμον ἀδίκως κι’ ἐφέδρους πάλι κυνηγᾶ νὰ ‘βρῆ ὁ Μαθαρίκος, και συνταράσσοντ’ αἱ Αὐλαὶ τῶν ἰσχυρῶν ‘Ανάκτων και νόμος ὑποβάλλεται περὶ ἀνυποτάκτων, και ἔλοι τρέχουν σὰν στραβοὶ ‘στὸν κάθε πρωτοψεύτη, και ὁ Τρικούπης ἔρχεται κι’ ὁ Δεληγιάννης πέφτει, και ὁ μπ.λοκίς ντὲ πασιφικ δὲν αἰρεται ἀκόμα, και κάμνει τόσα σχόλια τὸ ἓνα κι’ ἄλλο στόμα, κι’ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος με ἔλο του τὸ σῶϊ πηγαίνει τὸν ἀέρα του νὰ πάρη ‘στον Γατόν.

B.—‘Ω! Οὐνερχέρτ!..

Φ.— Πῶς εἶπατε;

B.— Τοῦ Ντῆκοφ!..

Φ.— Πές το πάλι, ποῦ νὰ σοῦ πῆ πακπᾶς ‘στ’ αὐτὴν και θάκος ‘στον κεφάλι.

B.— Τζοὺμ τούφελ!..

Φ.— ‘Στὸ διάβολο κι’ ἀκόμη παραπέρα, δὲν θὰ μεῦ πάρης με αὐτά, Φερρλοῦχτερ, τὸν ἀέρα, κι’ ἀφοῦ καλά σὰν Φασουλής, Δουρχλάουχτ, σὰς τὰ ψάλω, σ’ ἓνα παποθτοι και τὰ δὲ ποδέρια σὰς θὰ βάλω. Λοιπὸν ὁ ἀνθρωπος ἐγὼ ἀξίως και προῦλης ν’ ἄρης τὸν μπλόκο ἀπαιτῶ ἐκ τῆς ‘ΕΠΙΔΟΣ ἔλης.

B.—Τὰς κὰν νίχτ σάιν, Μάιν Χέρρ...

Φ.—

Δὲν γίνεται μοῦ λέτε;...

καὶ σεις τοῦ κόσμου λέγεσθε λοιπὸν οἱ εὐεργέται;
 Βρὲ ἀρχικαγκελάριε, πολὺ μᾶς παρμπήκες...
 καὶ πῶς; ἐμπρὸς σου Ἐλωτας νομίζεις πῶς εὐρήκες,
 καὶ θέλεις μὲς ὁτὸ σπῆτι των νὰ γίνης νοικοκύρης
 καὶ μ' ἄλυσσιδες ἴσω σου δεμένους νὰ μᾶς σύρῃς;
 Ἄ! ὄχι, καγκελάριε... σὲ βεβαιῶ ἐντόνωσ,
 πῶς ἂν καὶ ἡ συντέλεια σημάνη τοῦ αἰῶνος,
 ποτέ μας δὲν θὰ γίνωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην δούλοι,
 κ' ἂν ὄλοι σεις γαυγίζετε σὰν σκύλοι τοῦ Σταμούλη.
 Καὶ τί σὰς ἔχομε, μωρέ, ποῦ ὄλοι τώρα τώρα
 ἀπάνω εἰς τὴ ράχη μας, κολλήσατε σὰν ψώρα
 καὶ πότε τοῦτο θέλετε καὶ πότε ἔκεινο πάλι
 καὶ μᾶς παρασκοτίζετε, μαζέταις, τὸ καφάλι,
 καὶ τώρα με τὰ πλοῖα σας κλεισμένους μᾶς κρατεῖτε,
 καὶ ρόστραμ πατσιέντσιαμ τοσοῦτον ἐξαντλεῖτε,
 ἐνῶ τοὺς Ἕλληνας γιὰ σὰς κουκεῦτοι δὲν τοὺς μέλει,
 κ' ἀφίνωμεν τὴν Δύσιν σας νὰ κάνη ὅ,τι θέλει,
 κ' οὐτ' ἐπεμβαίνωμεν ποτὲ εἰς ξένας ὑποθέσεις
 καὶ φιλικὰς μὲ ὄλους σας διατηροῦμεν σχέσεις;
 Καὶ ἂν ὀλίγον ἔπταισε εἰς σὲ ὁ Δεληγιάννης,
 πρέπει λοιπὸν ἀπάνω μας γι' αὐτὸ νὰ ξεθυμάνης;
 Σταμάτα, καγκελάριε, καὶ τὸν θυμὸ σου κράτει,
 καὶ ἄρον τὸν ἀποκλεισμὸν κ' ἀμέσως περιπάτει.

B.—Τὰς κὰν νίχτ σάιν, Μάιν Χέρρ...

Φ.—

Δὲν γίνεται μοῦ λέτε;

καὶ σεις τοῦ κόσμου λέγεσθε λοιπὸν οἱ εὐεργέται;
 Ἄ! δὲν εἰξεύρεις, κύριε, ὁποῖον τρέφω πάθος
 καθ' ὄλων σου τῶν Γερμανῶν εἰς τῆς ψυχῆς τὸ βάθος.
 Ὅτὸ διαβόλο, βλακέντιοι, τοῦ λυχναρῆος Δασκάλου,
 ποῦ ἔχετε μὲ σχόλια γεμάτο τὸ κεφάλι,
 κ' ἂν μία μυῖγα κάποτε λερῶση παρ' ἐλπίδα
 καμμίαν τῶν ἐμετικῶν διβλίων σας σελίδα,
 ἔκεινο τὸ μυιγρόχεσμα τὸ πέρνετε γιὰ κόμμα,
 καὶ χάσκοντες ἀνοίγετε τρεῖς πιθαμαῖς τὸ στόμα,
 καὶ συζητεῖτε μὲ θυμὸν κ' ἐν ὄλη σας τῇ ζέσει
 πῶς κ' ἀπὸ ποῦ ἔξφυτρωσε τὸ κόμμ' αὐτὸ ὁτὴ μέση,
 κ' ἐκφέρεται τοῦ καθενὸς γραμματικοῦ ἢ γνώμη
 καὶ γράφονται περὶ αὐτοῦ δὲν ξέρω πόσοι τόμοι.
 Κατὰ διαβόλου γενεὰ Δινδέρφων καὶ Κουρτίων,
 Φερφλούχτηδων, Μερφλούχτηδων, Ἐγέλων καὶ Καντίων,
 διότι σεις ἐπὶ καιρὸν ἐρέψατε κ' ἐμένα
 μ' αὐτὰ τὰ βρωμοσχόλια τὰναθεματισμένα
 κ' ἀφοῦ μονάχος κ' ἔρημος δὴδὸ χρόνους κ' ἕνα μῆνα
 τὴν δυστυχῆ μου κεφαλὴν ἐσχότιστα μ' ἔκεινα,
 κ' ἀφοῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῶ ὁτὸ τέλος,
 μ' ἐπαίνους μὲ ἀπέρριψε ὁ κύριος Σεμτέλος.
 Ἄ! δὲν εἰξεύρεις, Μάιν Χέρρ, πῶς καρτερῶ τὴν ὄρα,
 ποῦ ἀπ' τοὺς Γάλλους δυνατὴ θ' ἀρπάξετε σπαλιόρα.
 Ὄ! τότε πλέον μὲ χολῆν κ' ἀναδρασμὸν μεγάλον
 θὰ ἐγγραφῶ ἐθελοντῆς εἰς τοὺς στρατοὺς τῶν Γάλλων,

καὶ θ' ἀντικρύσω πάνοπλος κ' ἐντὸς χρυσῆς νεφέλης
 τὰ πλήθη τῆς δασκαλικῆς τῶν Γερμανῶν ἀγέλης
 καὶ θὰ ριχθῶ κατάστηθα πρὸς δόξαν τῶν Ἑλλήνων
 καὶ εἰς τὸν Μόλτκε τὸν κλεινὸν καὶ εἰς τὸν Γκόλτς ἐκεῖ
 ὡς Φασουλῆς ἀτρέμητος καὶ ὡς ἀρχαῖος Ἕλληνα,
 καὶ ὄλων τῶν χασάπηδων θὰ σφάξω τὴν ἀγέλην,
 ποῦ τέρπεται νὰ ἐντροφᾷ τὸ ἀγρίον τῆς βλέμμα
 εἰς ἀνδροφόνους συμπλοκὰς καὶ εἰς ἀνθρώπων αἶμα,
 καὶ θανατόνων ἀπηνῶς τὰ τέκνα τοῦ Ἐγέλου,
 γενναίως θὰ ἐκδικηθῶ τὴν ὕβριν τοῦ Σεμτέλου.
 Δι' ὄλ' αὐτὰ καὶ τὰ λοιπὰ σοῦ λέγω ὁτὸ μουμέντο
 ν' ἀφήσης τὸν ἀποκλεισμὸν, ἀλλέως σακραμέντο!

B.—Ὄ! σαπερμέντ!..

Φ.—

Πῶς εἶπατε; δὲν σὰς καταλαμβάνω.

B.—Τὰς κὰν νίχτ σάιν, Μάιν Χέρρ...

Φ.—

Μὰ πῶς νὰ ξεθυμάνω!

Ὄ γλῶσσα οὐ τῶν Γερμανῶν σαγλὴ καὶ σιχαμένη,
 ποῦ σὰν ἰμιλεῖτε φαίνεται πῶς εἰσθε μπουκωμένοι,
 ποῦ τρέχουν καὶ τὰ σάλια σας ἐκ τῶν πολλῶν συμφώνων
 κ' οὔτε διάστημα ὀκτῶ καὶ δώδεκα αἰώνων
 δὲν θὰ μοῦ φθάση μοναχὰ ἀνάγνωσιν νὰ μάθω,
 χωρὶς τοῦ ἐγκεφάλου μου ἐκτόπισιν νὰ πάθω,
 ὃ γλῶσσα οὐ ἐλεεινὴ, ἐξ ἀπαλῶν δυνύχων
 ποῖαν φρικτὴν ἀποστροφὴν πρὸς σὲ καὶ μόνην εἶχον!
 Λοιπὸν ἀκόμη τὸ μπλοκισ ντὲ πασιφικ δὲν αἶρεις;

B.—Τὰς κὰν νίχτ σάιν, Μάιν Χέρρ...

Φ.—

Ὄ Βίσμαρκ, τί προφέρεις;

Κ' ἂν ἔχης λόγχαῖς ἀπ' ἐμπρὸς καὶ λόγχαῖς ἀπ' ὀπίσω
 μὰ μὴ νομίζης, κύριε, πῶς θὰ σὲ προσκυνήσω,
 κ' ἄς μοῦ δοθοῦν τὰ ὄπλα σου κ' ἡ τόση δυναμὶς σου
 κ' ἔρχεσαι οὐ ὁτὴ θέσι μου κ' ἐγὼ ὁτὴν ἰδικὴ σου.
 Λοιπὸν εἰς τὸν ἀφοπλισμὸν ἀκόμη ἐπιμένεις;

B.—Γιὰ, ἰχ διρ ζάγγε...

Φ.—

Κύριε, πολὺ μοῦ παραμπαίνεις,

κ' ἀφοῦ ἀρνεῖσαι κ' εἰς ἐμὲ νὰ κάμης τέτοια χάρι,
 γιὰ τοῦτο, καγκελάριε, μολὼν λαβὲ στηλιάρι.

Κεφαλληνίας οἶνοι.

καὶ ὁ καθεὶς ἄς πίνῃ.

Ἐστῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἀκαδημίας,
 εἰς τοῦ κυρίου Γέροντα τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
 εὐρίσκονται περίφημα κρασιὰ Κεφαλληνίας,
 τούτέστι Μπροῦσκο διαλεκτὸ κ' ἀθάνατο Μοσχάτο.
 Τὸ πρῶτο εἶναι γιὰ φαγεῖ, τὸ δεύτερο γιὰ φροῦτα,
 καὶ ἄμα πιῆς κ' ἀπὸ τὰ δὴδὸ γυρεῖεις τὰ λαγοῦτα.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὁτὸ τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέθη — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὴ τῶν «Ἐθ. Φρονούντων» — νόκτα ἕμερα συζητούντων,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους,
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρια.